

denne Anskuelse. — Men saa kommer der en anden Sag, det er det finansielle Spørgsmaal. Det ærede Medlem for Præstø Amt's 1ste Valgkreds (Scavenius) sagde, at det gjælder om at faae begyndt; men gjælder det kun om at faae begyndt, saa kunne vi begynde med Bevilinger paa Finantsloven, saa behøve vi ikke noget særligt Lovforslag dertil. Men skulle vi begynde i det Store at lægge en Plan, maa denne Plan ogsaa være lagt for det Hele, og saa kan jeg ikke forstaa, at den Begyndelse, der her er gjort, naar man vil ende med Kjøbenhavns Befæstning, er en virkelig Plan at bygge en ny Lov paa, saaledes at vi endog forbigaa det store Spørgsmaal: Hvor skulle Pengene komme fra? Jeg kan ikke se rettere, end at den høitærede Finantsministers Udtalelse er klar nok for ham selv; men jeg tror ikke, at den er klar for Medlemmerne her i Salen; thi er det den ærede Finantsministers Mening, at han vil begynde med Befæstningerne, om han kan faae Repræsentationen til at gaa med dertil, og tage de fornødne Midler af Kassebeholdningen og Reservefonden, saa længe der er en Skilling, og saa bagefter overlade det til Repræsentationen, hvordan den vil bringe det Dørlige tilveie, saa er det Spørgsmaal, der staa uklare for mig, og som jeg kunde ikke besvare. Det første er da dette: Naar der ikke skal gives extraordinære Midler gjennem en ny Stat, naar vil saa denne hele Plan blive udført? Vil den ikke tage saa lang en Tid, at dens Betydning maaske har tabt sit Værd, inden den bliver fuldført, idet der let kan komme andre Planer frem i Tiden, som ere meget bedre? Men sæt nu, at vi i den Mellemtid, medens vi begynde at bygge paa de store Planer, kom til at bruge al den Beholdning, vi have i Reservefonden og i Kassebeholdningen, og vi saa blive truede med en ny Krig, saa have vi ingen Penge, saa gjælder det om at skaffe Penge til at føre Krig for, og saa staa vi med disse paabegyndte Befæstninger uden Penge saavel i Reservefonden som i Kassebeholdningen. Dersom saa Fjenden ganske rolig besætter baade Fyn og Sjælland, og vi kun have Befæstningsværkerne halvt fuldførte, hvilken Nytte have vi saa af dem? Men jeg vil endogsaa gaa videre. Jeg vil endnu engang minde om den uhyggelige Stemning, der kom tilstede i Befolkningen, da Dannevirkestillingen blev forladt, og jeg vil forudsætte, at baade Folkethinget og Landsthinget ville gaa ind paa det, der her bliver forlangt, og endogsaa paa det, der vil blive forlangt som en Følge deraf paa Kjøbenhavns Befæstning. Dersom vi saa ikke ere i Stand til at forhindre Fjenden i at sætte sine Tropper i Land paa Sjælland, og han driver vor Armeé ind i den Kjøbenhavnske Befæstning, mon det saa kan være muligt, at denne Befæstning kan holde sig ret længe efter de Beleiringsmidler, som man nu har til sin Raadighed? Jeg tror det ikke. Hvis det

saa er Tilfældet, at Kjøbenhavns Befæstning efter kort Tids Forsløb bliver indtaget, mon saa ikke den Stemning, som vilde reise sig i Befolkningen, vilde blive endnu meget værre, end den var, da Dannevirkestillingen blev forladt. Det antager jeg; men i alt Fald kan jeg, naar man vil lægge saa storartede Planer, ikke se rettere end, at det maatte være ganske rigtigt først at sige, hvorfra Pengene skulde komme. Man har dog ved alle andre nye Foretagender bestændig set fra Regjeringen baade et Forslag og et Overflag og tilmed en Bestemmelse om, hvor Pengene skulde tages fra, men her gaar man den modsatte Vej og siger: Lader os blot begynde; saa tage vi af den Beholdning, vi have, og saa bliver det Efterkommernes Sag, hvorledes de ville skaffe Resten tilveie; jeg kan ikke forstaa, at denne Finantspolitikk er fornuftig. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amt's 1ste Valgkreds (Thomsen) sagde, at vi skulle føre en mandig og alvorlig Kamp. Ja, det blev sagt, dengang Loven om Hærens Ordning blev vedtagen, og det er blevet sagt mange Gange siden; men skal der føres en alvorlig og mandig Kamp, som der dengang blev sagt, med en Hær, hvortil alle Vaabendygtige ere forpligtede til at bidrage med Person og Gods, saa forekommer det mig, at det er det Uheldigste, man kan gjøre, at sørge for i Tiden at faae et Skulested til dem, og jeg kan ikke se rettere, end at det er dette, man gaar løs paa ved Kjøbenhavns Befæstning: at faae et Skulested for den flygtende Hær; men dette kan jeg ikke kalde en alvorlig og mandig Kamp. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amt's 1ste Valgkreds sagde ogsaa, at det, som det her gjælder om, er at gjøre Noget eller Intet, Mellemveien var slet; dette mener jeg slet ikke. Jeg tror, at det Standpunkt, hvorpaa vi nu staa med vore nuggjældende Love om Hærens og Søværnets Ordning, er en god Mellemvei, og jeg har ingen Lyst til at forlade denne Mellemvei; men skal jeg forlade den, saa siger jeg rent ud, saa skulle vi ogsaa tage Midlerne hos dem, der have de fleste, og saa skulle vi ikke gjøre de store Befæstninger ved Hjælp af det overflødige Overflud paa Tolden, som vi nu have, og hvortil Mange aldeles Ufornuende bidrage lige saa meget paa en Maade som de, der have den allerførste Fornu. Jeg vil derfor tilraade, at naar vi skulle gaa til saadanne overordentlige Foranstaltninger, som hvile paa et helt andet Princip end det, hvorpaa vore nuværende Love om Hærens og Søværnets Ordning hvile, vi da først lægge en alvorlig Plan og først sørge for at skaffe Pengene tilveie og bagefter bygge. Dette gjør vistnok enhver fornuftig Mand, der vil opføre en Bygning eller noget andet Stovartet; han lægger først en Plan og sørger for, hvor han kan tage Pengene. Og den, der vil føre Krig, maa først stille sig hen og betænke, hvor mange Mand han vil møde frem med, enten det nu er 10,000 eller 20,000, og